

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **A. A. M.**
státní občanství Ukrajina

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 11. 2018, č. j. MV-119342-3/SO-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr vnitra (dále také jen „ministr“) zamítl její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 8. 2018, č. j. VS-2421/835.3/2-2017. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení státního občanství České republiky, neboť žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v § 13 odst. 1 a § 14 odst. 2, 7 a

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

8 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně je státní občankou Ukrajiny a na území České republiky má povolen trvalý pobyt od 3. 4. 2007. Dne 18. 5. 2017 žalobkyně podala žádost o udělení státního občanství České republiky. Ke své žádosti doložila rodný list a životopis, v němž uvedla, že se do České republiky přestěhovala v roce 2000 ze zdravotních důvodů, aby v Mariánských Lázních podstoupila léčbu vrozené nemoci ledvin. Během léčby dálkově studovala střední školu na Ukrajině a od roku 2010 pokračovala v dálkovém studiu na Vysoké škole ekonomické v Mariupolu. Po získání titulu Bakalář vystudovala magisterský program v oboru účetnictví na univerzitě Vadyma Hetmana v Kyjevě, od roku 2015 studuje český jazyk na Univerzitě Karlově v Praze. Jejím plánem je otevřít dětské sanatorium v Mariánských Lázních, velmi se zajímá o českou kulturu a historii. V České republice má rodinné zázemí, neboť zde žije její matka a prarodiče z matčiny strany.
3. Dle přiložených osvědčení ev. č. TC16A2076 ze dne 19. 11. 2016 a ev. č. TC16A0466 žalobkyně prokázala znalost českého jazyka a reálií pro účely udělování státního občanství.
4. Z potvrzení Pryzovské státní technické univerzity ze dne 28. 3. 2018, č. 76/11-133, plyne, že žalobkyně na této univerzitě studovala v období od 1. 9. 2010 do 1. 7. 2014 v oboru Evidence a audit a získala titul bakalář.
5. Dle diplomu M15 č. 049910 ze dne 30. 6. 2015 a přílohy k diplomu vydaného Kyjevskou národní ekonomickou univerzitou Vadyma Hetmana žalobkyně na této univerzitě studovala od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015 obor účetnictví a audit v prezenční formě. Diplom byl žalobkyni uznán Vysokou školou ekonomickou v Praze za rovnocenný s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu vydaným v oboru Účetnictví a finanční řízení podniku (viz osvědčení ze dne 28. 2. 2017).
6. Ze dvou potvrzení Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy ze dne 15. 5. 2017 plyne, že žalobkyně byla od 7. 9. 2015 do 30. 6. 2016 a od 12. 9. 2016 do 30. 6. 2017 studentkou intenzivního ročního kurzu českého jazyka (denní studium).
7. Ze smlouvy o zabezpečení výuky ze dne 5. 6. 2017 vyplývá, že žalobkyně je studentkou Vysoké školy mezinárodních a veřejných vztahů Praha, o. p. s., v oboru politologie a politický marketing.
8. K výši a zdrojům svých příjmů žalobkyně sdělila, že finanční prostředky ve výši 14 000 Kč měsíčně získává z pronájmu nemovitostí a předložila platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014, 2015 a 2016. Dle výpisů z katastru nemovitostí žalobkyně vlastní tři nemovitosti – byt č. XX v k. ú. Nové Město, byt č. XX v k. ú. X a byt č. XX v k. ú. X, kde aktuálně bydlí. Zároveň doložila kupní smlouvy, na jejichž základě tyto nemovitosti nabyla, a dále předložila pět kupních smluv, na nichž figuruje jako kupující matka žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že koupí bytů financovala z prostředků matky, která na Ukrajině ukončila podnikání. Rovněž doložila nájemní smlouvu uzavřenou dne 1. 1. 2018 k bytu na X, podle níž nájemné činí 12 000 Kč měsíčně.
9. Ke splnění podmínky pětiletého pobytu na území České republiky před podáním žádosti o státní občanství žalobkyně učinila prohlášení o svých pobytech mimo území ze dne 23. 2. 2018, v němž podrobně popsala své zahraniční cesty od roku 2012 do roku 2017. Dle prohlášení v rozhodné době pobývala v součtu 413 dní mimo území České republiky. Své

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

tvrzení doložila kopiemi svých dvou cestovních pasů Ukrajiny č. X (platnost od 22. 9. 2011 do 22. 9. 2021) a č. X (platnost od 12. 7. 2016 do 12. 7. 2026).

10. Žalobkyně nemá evidovány nedoplatky vůči orgánům finanční a celní správy České republiky, nemá evidován splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění ani na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Z potvrzení Úřadu práce ČR ze dne 27. 3. 2017 vyplývá, že žalobkyně nebyla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, nepobírala podporu v nezaměstnanosti ani podporu při rekvalifikaci a nebyly jí vypláceny žádné nepojistné sociální dávky.
11. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018 žalovaný žádost žalobkyně zamítl. Dle žalovaného žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, neboť neprokázala, že se před podáním žádosti zdržovala na území České republiky po dobu alespoň 2 let a 6 měsíců (polovinu 5 let). V řešeném případě bylo rozhodným obdobím 18. 5. 2012 až 18. 5. 2017, ovšem z předložených dokladů vyplývá, že se v tomto období na území zdržovala pouze po dobu 1 roku a 8 měsíců, kdy prezenčně studovala na Univerzitě Karlově. Ostatní doklady o pobytu žalovaný nepovažuje za relevantní. Žalobkyně nesplnila ani podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, neboť uvedla, že své měsíční příjmy ve výši 14 000 Kč získává z pronájmu bytů, ovšem nedoložila, z jakých zdrojů získala prostředky na koupi těchto nemovitostí. Požadavek na transparentnost příjmů žadatelů o státní občanství přitom dlouhodobě akcentují i správní soudy. Stejně tak žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 14 odst. 8 zákona o státním občanství, neboť neprokázala, že nepobírala dávky v hmotné nouzi, ačkoliv důkazní břemeno tíží výhradně žalobkyni. Konečně pak žalobkyně v rozporu s § 13 odst. 1 téhož zákona neprokázala svou integraci do české společnosti, neboť její nejbližší rodinní příbuzní jsou cizinci a sama na území České republiky nestudovala, ani nepracovala.
12. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 17. 8. 2018 rozklad, k němuž přiložila osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v oboru „Právo“ bakalářského studijního programu.
13. Rozklad žalobkyně zamítl ministr žalobou napadeným rozhodnutím. V něm se plně ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobkyně většinu rozhodné doby strávila studiem na Ukrajině, jak vyplývá z doložených listin o zahraničním vysokoškolském studiu. Čestné prohlášení o cestách má omezenou důkazní váhu a nadto je v rozporu s dalšími důkazy, které potvrzují prezenční formu studia v zahraničí. Dle ministra žalovaný oprávněně požadoval doložit původ prostředků na koupi nemovitostí, neboť žalobkyně veškeré své finanční prostředky získává právě z pronájmu bytů. Ministr konečně poukázal na rozpor v tvrzeních žalobkyně, která na jednu stranu tvrdí, že nemohla studovat na střední a vysoké škole v České republice s ohledem na jazykovou bariéru, zároveň však vyzdvihuje svou znalost české historie a s tím spojenou znalost českého jazyka.

II. Obsah žaloby

14. Žalobkyně v žalobě namítá, že dne 26. 2. 2018 předložila podrobný seznam svých zahraničních cest od roku 2012, a to na výzvu žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. VS-2421/835.3/2-2017. Své prohlášení podložila kopiemi svých dvou cestovních dokladů, z nichž vyplývá (porovnáním vstupních a výstupních razítek), že žalobkyně se mimo území České republiky zdržovala celkem 413 dní. Zároveň připomíná, že v souladu s § 14 odst. 2 zákona o státním občanství se doba studia v zahraničí do období přítomnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

na území započítává, neboť se jedná o závažný důvod. Ačkoliv se jednalo o studium v prezenční formě, nebyla vyžadována její přítomnost, neboť pro splnění studijních povinností bylo rozhodující složení závěrečných zkoušek.

15. Žalobkyně zdůrazňuje, že k prokázání svých příjmů předložila daňová přiznání a platební výměry za rozhodné období, dle nichž disponovala měsíční částkou ve výši 14 000 Kč. Žalobkyně je majitelkou tří bytů (z nichž dva pronajímá), které zakoupila z rodinných prostředků. Svůj příjem za poslední tři roky prokázala jedním ze zákonem stanovených způsobů.
16. Žalobkyně nesouhlasí, že neprokázala integraci do české společnosti, neboť žalovaný tento závěr opírá pouze o posledních pět let pobytu žalobkyně před podáním žádosti. Žalobkyně však trvalý pobyt získala již v roce 2007 a na území České republiky pobývala od roku 2000, kdy se léčila v dětském sanatoriu v Mariánských Lázních. Českým jazykem tedy začala komunikovat velmi brzy, nicméně s ohledem na své onemocnění a s tím spojené obtíže nenavštěvovala české školy. Zmíněná jazyková bariéra se tedy týkala výhradně psaného projevu. Ačkoliv žalobkyně do roku 2015 nestudovala české školy, zná český jazyk, historii i kulturu, což prokázala složením zkoušky pro účely získání státního občanství. Zároveň se její středisko zájmů nachází v České republice.
17. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně vznáší v zásadě totožné námitky jako v průběhu správního řízení, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že žalobkyně v průběhu rozhodné doby studovala na Ukrajině prezenční formou, což nutně vyžadovalo její stálou přítomnost v zemi původu.
19. Žalovaný nadále považuje tvrzení žalobkyně o jazykové bariéře za rozporuplné, nadto měla žalobkyně vhodné předpoklady pro osvojení českého jazyka již v sedmi letech. Žalobkyně však z důvodu jazykové bariéry dle svého tvrzení nemohla dokončit základní školu v České republice. Žalovaný doplňuje, že žalobkyně nepředložila doklad, který potvrdil nepobírání dávek pomoci v hmotné nouzi. Vzhledem k tomu, že tento závěr žalobkyně nenapadla žalobními námitkami, vyloučila ho tak ze soudního přezkumu.
20. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství „státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

24. Dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství „státní občanství České republiky lze udělit, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě po dobu alespoň 5 let“.
25. Dle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství „státní občanství České republiky lze udělit, pokud žadatel prokáže, že se na území České republiky skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny doby pobytu, jak je stanovena v odstavci 1 písm. a) až c). Do této doby se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území České republiky, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, nebo ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců; závažným důvodem je zejména těhotenství a narození dítěte, vážné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní cesta“.
26. Dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství „státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti (...)“.
27. Úvodem soud připomíná, že z obecného hlediska lze státní občanství definovat jako časově trvalý, místně neomezený právní vztah fyzické osoby a státu, který je proti vůli fyzické osoby zpravidla nezrušitelný, na jehož základě vznikají jeho subjektům vzájemná práva a povinnosti. Fyzická osoba má zejména právo na ochranu ze strany státu na jeho území i mimo ně, právo pobytu na území státu a právo účasti na jeho správě veřejných záležitostí. Konkrétní obsah státního občanství je určen zákonodárstvím jednotlivého svrchovaného státu. Je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 13. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94).
28. Institut státního občanství je tedy charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Z toho důvodu musí být právní vztah státního občanství v souladu s opravdovým faktickým spojením jednotlivce se státem, založeným na „přímé vazbě“ či „kvalitním spojení“ (*genuine link*), jež je možné vyvozovat zejména z pobytu jedince na území státu a z jeho pracovní, rodinné či sociální integrace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51).
29. Podmínky pro udělení státního občanství dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství jsou pak koncipovány tak, že základním předpokladem pro kladné rozhodnutí o žádosti cizince je zjištění tohoto úzkého spojení jednotlivce se státem (*genuine link*), které svědčí o integraci do české společnosti. Pokud je uvedený předpoklad splněn, státní občanství může být žadateli uděleno při splnění taxativně vymezených podmínek v § 14 zákona o státním občanství.
30. Při vědomí výše popsaných východisek se soud nejprve zabýval otázkou, zda žalobkyně prokázala svoji integraci do české společnosti ve smyslu § 13 zákona o státním občanství; přitom se ztotožnil s žalovaným, že úroveň začlenění žalobkyně dosud nedosáhla takové míry, aby mohla být završena udělením státního občanství, tedy vytvořením pevného a trvalého právního svazku s Českou republikou.
31. Soud nikterak nepopírá ani nezlehčuje, že žalobkyně si vytvořila k České republice vztah s ohledem na své zdravotní komplikace, k jejichž léčení přispěl i léčebný pobyt v sanatoriu v Mariánských Lázních. Zároveň se však nedomnívá, že by pouze tato okolnost

zaručila sociální či jinou integraci žalobkyně do české společnosti. Žalobkyně do České republiky přicestovala se svou matkou, státní občankou Ukrajiny, s níž byla nadále v úzkém kontaktu. Byť žalobkyně dle svých slov začala brzy komunikovat česky, znalost českého jazyka (a to zejména písemného projevu) neprohlubovala v české škole či soukromou výukou, ale základní vzdělání dokončila dálkově v zemi původu. Na Ukrajině dále absolvovala střední a vysokou školu, takže své vzdělání jako celek získala v zemi původu, nikoliv v České republice. Aniž by soud na tomto místě polemizoval s tvrzením žalobkyně ohledně času stráveného studiem vysoké školy na Ukrajině, je nepochybné, že žalobkyně nadále udržovala úzký styk se svou rodnou zemí, neboť svou přípravu na budoucí povolání realizovala výhradně prostřednictvím ukrajinského vzdělávacího systému. Naopak žalobkyně nezískala jakoukoliv zkušenost s výukou na českých školách, přestože se tato možnost (především co se týče vysoké školy) s ohledem na pobyt žalobkyně na území České republiky nejevila jako nereálná. Přitom zkušenost se školstvím hraje významnou roli pro osvojení zvyklostí, kulturních vzorců a hodnot společnosti, a to tím spíše, pokud jednotlivec nadále pobývá s rodinou tvořenou cizími státními příslušníky. Ostatně žalobkyně ve svých podáních ani jednou nepopsala jakékoliv sociální kontakty s českými občany, a není proto zřejmé, zda navázala vztahy s českými státními příslušníky, či naopak udržuje styky převážně s ukrajinskou či jinou komunitou.

32. Soud se naproti žalovanému nedomnívá, že pro pracovní integraci ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství bylo nezbytné, aby žalobkyně během studia vykonávala brigády či našla jiné uplatnění na trhu práce. Žalobkyni bylo v době podání žádosti 24 let, připravovala se na své budoucí povolání studiem a nadto byla její situace ztížena zdravotními komplikacemi. Faktem však zůstává, že žalobkyně své vzdělání získala v zemi původu, a přestože činila kroky k jeho budoucímu využití v české společnosti (zejména uznáním zahraničních vysokoškolských diplomů českými vysokými školami a studiem českého jazyka), dosud v tomto směru nezískala žádnou praktickou zkušenost. Žalobkyně sice opakovaně zdůraznila, že jejím záměrem je vybudovat dětské sanatorium v Mariánských Lázních, ovšem tento plán dosud nerealizovala, ani ničím nedoložila. Ačkoliv se bezpochyby jedná o záměr, který by potenciálně pro českou společnost mohl být užitečný, sám o sobě není důkazem o završení pracovní či podnikatelské integrace žalobkyně do české společnosti.
33. Žalobkyně dále ve svých podáních popsala svůj zájem o českou kulturu, neboť dle jejích slov v České republice pravidelně navštěvuje koncerty, muzea, gastronomické akce, zajímá se o českou hudbu a literaturu. Soud však spolu s žalovaným podotýká, že samotný zájem o českou kulturu není dostačující pro prokázání plné sociální integrace ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Zájem o cizí kulturu mohou projevovat i cizinci pobývající na území na základě povolení k pobytu či dokonce nacházející se v zahraničí. Nejedná se proto o skutečnost, která by byla jakkoliv výjimečná a svědčila o začlenění do české společnosti a aktivní participaci na jejím fungování.
34. Soud shrnuje, že z obsahu správního spisu a podání žalobkyně nevyplývalo, že by byla míra začlenění žalobkyně do české společnosti v době podání žádosti natolik významná, aby odůvodnila udělení českého státního občanství. Žalobkyně tedy nesplnila základní předpoklad stanovený v § 13 zákona o státním občanství a již sama tato skutečnost vylučuje, aby jí bylo uděleno státní občanství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011-58). Přesto však soud k podmínkám dle § 14 zákona o státním občanství stručně uvádí následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

35. Dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství platí, že žadateli může být uděleno státní občanství, pokud má povolen trvalý pobyt na území České republiky ke dni podání žádosti nepřetržitě alespoň 5 let. Tuto podmínku žalobkyně splnila, neboť trvalý pobyt získala ke dni 3. 4. 2007 a žádost o udělení státního občanství podala dne 18. 5. 2017. Sporné je však splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, tedy zda se žalobkyně v rozhodném období, tj. od 18. 5. 2012 do 18. 5. 2017, zdržovala na území České republiky alespoň jednu polovinu doby pobytu, tj. alespoň 2 roky a 6 měsíců.
36. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně v době od 1. 9. 2010 do 1. 7. 2014 studovala na Pryzovské státní technické univerzitě, od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015 na Kyjevské národní ekonomické univerzitě Vadyma Hetmana a v době od 7. 9. 2015 do 30. 6. 2016 a od 12. 9. 2016 do 30. 6. 2017 se účastnila intenzivního kurzu českého jazyka na Univerzitě Karlově. Správní orgány vzaly za prokázané, že žalobkyně se zdržovala v České republice v době od září 2015 do června 2016 a od září 2016 do června 2017, neboť zde absolvovala denní studium českého jazyka. Sporné je naopak období jejího studia na Ukrajině.
37. Soud dává zapravdu žalobkyni, že dle § 14 odst. 2 věty druhé zákona o státním občanství se do doby pobytu na území České republiky započítávají i období nepřítomnosti cizince, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, případně ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců. Tímto závažným důvodem by bylo v případě žalobkyně studium v zahraničí. Soud však zdůrazňuje, že za této situace měla žalobkyně povinnost uvést a prokázat délku a frekvenci studijního pobytu v zahraničí, aby bylo možné přezkoumat, zda se skutečně jednalo o nepřítomnost z důvodu studia.
38. Za tímto účelem žalobkyně uvedla podrobný popis svých zahraničních cest od roku 2012 do roku 2017 a své tvrzení podpořila kopiemi svých dvou cestovních dokladů. K tomu soud uvádí, že v pasu č. X není uvedeno žádné razítko vázající se k rozhodnému období, a údaje uvedené v pasu č. X se v některých případech neshodují s prohlášením žalobkyně o zahraničních cestách. Především cestovní doklad neobsahuje žádné razítko z roku 2012, takže není zřejmé, jak dlouho žalobkyně v tomto roce pobývala mimo území České republiky. V dalších případech pak pas obsahuje záznam o cestách, které žalobkyně v prohlášení nezmiňuje (např. výstupní razítko Vídeňského letiště ze dne 17. 12. 2016 a vstupní razítko téhož letiště ze dne 4. 1. 2017), případně jsou v pase zanesena razítka zemí v rámci Schengenského prostoru, z čehož lze usuzovat, že žalobkyně do těchto zemí nepřicestovala z České republiky. Cestovní doklad dále obsahuje několik razítek letiště Praha Ruzyně, ačkoliv tyto cesty žalobkyně v prohlášení vůbec neuvádí. Zejména se jedná o výstupní razítko ze dne 16. 2. 2015 a ze dne 23. 7. 2014 a vstupní razítko ze dne 30. 5. 2014 (a tomu odpovídající výstupní razítko psané azbukou ze dne 30. 5. 2014) a ze dne 5. 1. 2013. Taktéž je v pasu zanesen údaj o pozemním překročení hranic autem psaný azbukou (17. 5. 2014 a 18. 5. 2014), ačkoliv v tomto období se žalobkyně dle svého tvrzení měla nacházet na území České republiky.
39. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že prohlášení o zahraničních cestách obsahuje nepřesné či nepravdivé údaje, které jej činí nepoužitelným pro ověření délky pobytu na území ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o státním občanství. Žalobkyně prokazatelně trávila v zahraničí více času, než deklarovala, a vzhledem ke zjištěným rozporům nelze přezkoumat, zda měly cesty žalobkyně jakoukoliv souvislost s plněním jejích studijních povinností. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství.

40. Konečně se soud ztotožnil s žalovaným i ohledně závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Dle tohoto ustanovení může být české státní občanství uděleno žadateli, který mj. prokáže výši a zdroje svých příjmů za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Aktuálně účinný zákon o státním občanství tedy na rozdíl od dřívějšího zákona č. 40/1993 Sb. výslovně vyžaduje, aby žadatel prokázal nejen výši svých příjmů, ale rovněž že pocházejí z legálních zdrojů. Dle důvodové zprávy z § 14 odst. 7 zákona o státním občanství *„je tak reagováno na často se vyskytující případy, kdy příjem žadatele má pocházet z finančních prostředků dovezených v hotovosti ze zahraničí a žadatel není schopen prokázat jejich původ, nebo kdy žadatel tvrdí, že jeho příjem pochází z podnikatelské činnosti, ačkoliv v přiznáních k dani z příjmů vykazuje ztrátu nebo příjmy, jejichž výše mu nemůže postačovat ani na úhradu nákladů na základní životní potřeby. Často se vyskytují též případy, kdy žadatelé vlastní v České republice nemovitosti a nejsou schopni prokázat, z jakých zdrojů jejich koupi financovali, anebo nemovitosti byly zakoupeny na základě poskytnutého hypotečního úvěru a výše měsíčních splátek přesahuje výši deklarovaného měsíčního příjmu žadatele (...). Cílem tohoto návrhu je zabránit udělení státního občanství České republiky žadateli, jehož finanční prostředky pochází z tzv. nelegálních zdrojů nebo který finanční prostředky získává porušováním nebo obcházením právních předpisů (...).“*
41. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že její měsíční příjem ve výši 14 000 Kč získává z pronájmu nemovitostí. Ke dni rozhodování o žádosti o udělení státního občanství žalobkyně podle výpisů z katastru nemovitostí vlastnila tři nemovitosti – byt č. XX v k. ú. X (v současné době se jedná o byt č. XY v k. ú. Nové Město), byt č. XX v k. ú. X a byt č. XX v k. ú. X. Dle svého tvrzení koupi bytů financovala z prostředků matky, která na Ukrajině ukončila podnikání.
42. K tomu soud uvádí, že se s ohledem na výslovné znění § 14 odst. 7 zákona o státním občanství ztotožnil s žalovaným, že povinností žalobkyně bylo rovněž prokázat, z jakých zdrojů čerpala prostředky na koupi nemovitostí. Je v zásadě logické, že vzhledem k věku žalobkyně tyto prostředky zřejmě plynuly z rodinných zdrojů, ovšem žalobkyně navzdory výzvě správních orgánů rodinné prostředky blíže nespecifikovala, ani nedoložila. Přitom její povinností bylo uvést a prokázat, že finanční prostředky v řádu desítek milionů Kč byly získány v souladu s právními předpisy a řádným způsobem převedeny na území České republiky prostřednictvím příslušného bankovního účtu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně takto nepostupovala, nesplnila podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství.
43. Soud uzavírá, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí neshledal v postupu a závěrech správních orgánů žádné pochybení. Žalobkyně nesplnila podmínku dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, neboť v době podání žádosti neprokázala dostatečnou integraci do české společnosti, a dále pak nesplnila taxativně uvedené podmínky v § 14 odst. 2 a 7 téhož zákona. Její žádosti o udělení státního občanství proto nemohlo být vyhověno.

V. Závěr

44. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.